

CARTA DOMINICAL

28 D'ABRIL DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA Signes de resurrecció (5) Llibertat

El llibre dels *Fets dels Apòstols* narra uns fets que tenen el seu encant, contenen per a nosaltres un gran significat. En el seu conjunt ens dona un idea global de com era de fet la vida de la comunitat primera, nascuda de la Resurrecció.

Ens imaginem els cristians de la primera hora de l'Església de Jerusalem, murmurant els uns amb els altres, entre preocupats i suspicços, en assabentar-se que sant Pau havia decidit anar a visitar-los. Molts d'ells havien estat denunciats i fets presoners pel mateix Pau: ara diuen que s'ha convertit a la fe de Crist... però ¿i si no és veritat? ¿i si la doctrina que predica no és realment de Crist?, ¿i si és un aprofitat? Llavors Bernabé, que ja havia tractat a Pau i havia forjat amb ell una sincera amistat, es va alçar enmig de la reunió i gosà donar la cara per ell: va explicar com havia estat la seva conversió i el que havia fet predicant l'Evangelí.

To i això, sabem que més tard Bernabé i Pau van discutir a propòsit del jove Joan Marc. No sabem com va acabar el conflicte concretament, però no es va produir un trencament. Cadascú va continuar predicant pel seu camí, d'una banda Pau amb un altre company, Siles, i d'altra banda Bernabé amb Joan Marc (cf. Ac 15,34-39ss.).

Però volem subratllar que, si bé la pròpia existència de la comunitat dels convertits a la fe era un signe de la Resurrecció, aquesta comunitat no era una bassa d'oli. El llibre dels *Fets dels Apòstols* no dissimula els conflictes interns. Els conflictes apareixen com a situacions de recerca de la voluntat de Déu sobre l'Església. Jesús havia dit que abans de res havien d'estimar-se mútuament com a signe que eren deixebles seus, però no havia promès que no tindrien problemes.

En el fons, la qüestió era saber viure en camí: tenint una base de fe i d'esperança en Crist Ressuscitat, l'Església havia de mantenir-se com a Poble en camí, buscadora de la voluntat de Déu.

Es va veure amb tota claredat quan el conflicte va acabar en l'anomenat Concili de Jerusalem. Un conflicte que semblava estar latent sempre, per més que s'anaven donant solucions successives al llarg dels anys: era el problema, central de l'Església naixent, de la relació entre la nova fe en Crist i la tradició jueva. El Concili de Jerusalem havia conclòs bé, amb unes normes acordades, basades en un principi doctrinal en el qual tots estaven d'acord. Però després sobrevingué el correctiu que sant Pau va haver de fer a sant Pere, perquè aquest no havia estat del tot fidel a l'esperit que havia inspirat el Concili de Jerusalem. I la presència dels anomenats "cristians judaïtzants" va ser constant, en diferent grau, però sempre sense arribar a acceptar la novetat radical de Jesucrist respecte de la Llei Antiga. (Cal dir que el problema subsisteix avui amb altres matisos.)

Per a nosaltres això no pot ser un problema. Jesús va fer les coses bé: de la seva Resurrecció no en va sortir una comunitat de fidels que actuaven al dictat. Va sortir una comunitat lliure, que sabés deixar-se portar per l'Esperit; que sabés ser lliure en obediència activa, en obediència practicada en l'escolta de la Paraula, en la pregària, en el diàleg, en el camí de la santedat.

Les lleis no van trigar a aparèixer. Però no eren sinó escrits que permeteren preservar el que fins llavors el mateix Esperit havia donat a entendre, fins i tot lleis que asseguraven la recerca lliure de la voluntat de Déu.

L'Església del Ressuscitat continua sent lliure i fidel.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat